

Ece daha Foça'dan dönerken anlamıştı Mecnun'u çok özleyeceğini. Sonraki günlerde de hep onu düşündü: İlginç fikirleri var, bundan etkilendin sadece... Neşesinden etkilendin. Kendini işine ver, çalışmak zorundasın.

Beş dakika işine yoğunlaşsa, altıncı dakika adamın gülüşü gelip yerleşiyordu kâğıtların üzerine. Akşamları bilgisayarını açıyor ve durmadan onun hazırlayıp verdiği CD'yi dinliyordu. Yemek yerken, işe gidip gelirken, adamın cümleleri zihninde yankılanıyordu: *İnsan, yakın uzak fark etmez, başka bir insana samimi olamıyorsa aslında kendine samimi olamıyordur. Başkasına yalan söyleyen kendine yalan söyler!*

Herkes böyle cümleler kurar aslında. Mecnun'da başka bir şey var! Kelimeler onun ağzında gerçek anlamına kavuşuyor sanki... Tavırları, neşesi, sesi...

Bir an önce akşam olsun istiyordu. Müzik dinlesin... Yatsın ve gün ağarana kadar onu düşünsün... Birkaç erkek arkadaşı olmuştu. O yorucu ilişkileri düşününce Mecnun'un bahçedeki sözleri geldi aklına: *Peki neden gitmesine izin verdin? / Çünkü onu seviyordum.*

Beni hep kalmam için sevdiler. Eğer kalırsam, eğer onların istediği gibi yaparsam, eğer eğer eğer...

İnsanları kıyaslamak pek sık yaptığı bir şey değildi ama ister istemez aklına Mert geldi. Henüz ayrılalı çok olmamıştı ama aylar süren tartışmalardan o kadar yorulmuştu ki onu hiç özlemediğini fark etti. Oysa onu seviyordum diye düşündü.

14 Şubat için ona hazırladığı hediye...

Mert şiir yazardı.

Fikir aklına geldiğinde hazırlayacağı hediye için genç adamın annesiyle işbirliği yapmıştı. Onun çocukluğunda yazdığı ve kadının sakladığı bazı şiirlerle bizzat topladığı bazı şiirleri bir araya getirmişlerdi. Mert'in çocukluk ve gençlik fotoğraflarından da seçmişlerdi. Ece de gidip bunları bir kitap halinde bastırmıştı.

Ece çok heyecanlıydı ve hediye verdiğinde genç adamın çok mutlu olacağını düşünmüştü.

Aslında olmuştu da...

"Ece ama bana neden söylemedin? Böyle bir hediye hazırladığını bilsem ben de sana gül falan alırdım," demeseydi...

Hediye önemli değil. Ama o laf!

Söyleseydin ben de sana gül falan alırdım!

Eğer söyleseydim... Eğer eğer eğer!

Mecnun! Acaba gerçekten Maral'a âşık mı? Hiç öyle gelmedi bana ama! Belki de âşıktır... Olsun! Belki beni sadece arkadaş görür her zaman. Olsun! Eğeri yok keşkesi yok, arkadaşlığı neyime yetmez? İki gün gördüm de neler öğrendim...

Hem ben de ona tam olarak âşık değilim zaten!

Değişik çok değişik bir erkek, bu nedenle etkilendim ben...

Uyumam lazım. Çalışmam lazım. Mecnun'u düşünmemem lazım...

Günler geçtikçe Mecnun'a daha fazla mesaj atmaya başlamış ve bu iletişim zaten severek yapmadığı işini daha da ağırlaştırmıştı.

Âşık olup olmadığını bilmiyorum ama onu daha yakından tanımak istiyorum diye karar vererek noktaladı aklından geçen tüm fikirleri.

Tabii ki serada çalış demesi şakaydı muhtemelen ama orada da bir iş bulabilirdi, belki bir otelde falan... Bakacaktı işte!

Ailesiyle bir gün boyunca tartıştı: Bir iş teklifi mi? Ne tür bir iş bu? Maaş ne kadar? / Bilmiyorum!

Riskliydi, evet kardeşinin okuluna para lazım olduğunu biliyordu...

Aynı miktarda parayı göndereceğim her ay! İkna olmamışlardı... Nerde kalacaksın? Hayatınla kumar oynuyorsun!

Ama burda, İstanbul'da, bu işte çalışınca n'oluyor? Mutlu muyum ben? Hayatımla kumar mı oynuyorum? Belki... Ama bildiğim bir şey var... Burda hayat benimle hiç oynamıyor. Oyun yok burda!

Ailesini ikna edip otobüse bindiğinde içine bilinmezliğin sıkıntısı çörekledi. Kitap okuyarak ve düşünmemeye çalışarak geçirdi yolculuğu. Foça'ya vardığında gergindi, doğruca seraya gidip bekledi.

Mecnun'un geldiğini görünce gülümseyerek yerinden kalkarken, adamın kollarını açıp, "Oooo hoş geldin İstanbullu! Ne zamandır burdasın? Niye mesaj atmadın?" diye sormasıyla rahatladı.

Ona sarılırken, "İki saat falan olmuştur. Sürpriz olsun istedim!" dedi kısaca.

"Oldu valla, beklemiyordum."

Ece kanepeye otururken güldü. "Niye beklemiyordun? Gel de serada çalış demedin mi? Ben de hemen demedim mi?"

Mecnun başını sallayarak gülümsedi. "Dedim ama..."

"Dedin ama?" Gülümsedi. "Yoksa sen söylediğin şeyleri kastetmez misin?"

"Tam aksine! Ben her zaman söylediğimi kasteder, kastettiğimi söylerim. Sorun şu ki..."

"Nedir sorun?"

"İnsanların çoğu böyle değil. Dolayısıyla senin de böyle olmana hem şaşırımdım hem sevindim," diyen Mecnun onun çantasını alıp bir kenara koydu. "Neyse, sohbete sonra devam ederiz, yoldan geldin şimdi sen, aç mısın?"

*

Yannis duştan sonra çayını alıp oturduğunda ne kadar yorulmuş olduğunu fark etti. Sıcak bir taraftan kalabalık bir taraftan... Çay içerken terlemeye başladı, camlar açık olmasına rağmen her zamanki gibi rüzgâr yoktu.

Sehpanın üzerinde duran resmi aldı ve gülümseyerek incelemeye başladı. Acaba mesaj atıp kahvaltuya çağırırsam ne der? Ne güzel, bahçede oturup uzun uzun kahvaltı ederiz, ben de onun gülüşünde, Ege gözlerinde yüzerim...

Yok olmaz... Emrivaki gibi olur. Ben resmi alıp otele götüreyim en iyisi... Peki ya gelmezse? Kaç gündür uğramadı!

Rafet'e söylerim ayarlar!

Bu fikirle gülümsedi ve tekrar Handan'ı düşünmeye başladığında birden çocukluğunda çok dinlediği bir şarkı geldi aklına ezgisiyle: *Cana rakibi handan edersin...*

Tabii ya, bu şarkıda adı geçiyor. Ne zamandır hatırlamaya çalıştığım şarkı buydu...

Cana rakibi handan edersin... Gerisi? Müziği tamamen hatırlamıştı ama sözleri hatırlayamıyordu. Gözü karşısında duran CD arşivine takıldı.

Kim söylüyordu bunu? *Müzeyyen Senar? Hamiyet Yüceses? Zeki Müren? Safiye Ayla?* Hızla düşünerek arşivin karşısına oturdu.

Bir taraftan CD'yi bulmaya çalışırken, bir taraftan da hatırlamaya çalışıyordu. Dedem mi dinlerdi bunu babam mı?

Dedesinden ve babasından kalan tüm plakları önce kasetlere kaydetmiş, sonra da CD haline getirmişti. Hepsisi vardı hepsi, ama nerede? Bulmam lazım, dinlemem lazım. Hemen şimdi!

Handan kelimesinin anlamını daha evvel araştırmıştı. Neşeli, gülen Handan, anlamı biliyordu ama şarkıda ne diyordu? Neden hatırlamıyorum gerisini?

Belki de bilmiyorum diye düşünür düşünmez aramayı bıraktı ve masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakarak gülmeye başladı.

İnternetin varlığını tamamen unutmuştu ve ömründe ilk defa bilgisayarına yaşlı ve bilge bir dostmuş gibi yaklaştı.

*

Aysel akşam Uğur’la hiç konuşmadan, erkenden yatmıştı. Sabah kocasının her zamanki gibi erkenden çıktığını duydu. Uyanmıştı aslında ama gözlerini açmak istemedi.

Uyumak... Son günlerde isteyerek ve severek yaptığı tek şeydi! Uyurken dertsizdi. Uyurken düşünmüyor ve düşünmediği için acı çekmiyordu!

İyi ki uyku var! Yoksa nasıl dayanır insan bu hayata!

Üstelik gözlerini açmazsa tekrar dalabiliyordu çoğu zaman. Eeee ne demişler? Uyku uykunun mayasıdır.

Hayatım boyunca anlamamıştım bu sözün anlamını. Sayende anladım Taylan! Sayende! Bak baban da kendi pisliğini anlamış, artık ne gördüyse o filmde! Seyretmeyeceğim işte!

Bakalım ben seni anlamak istiyor muyum Taylan? Sen beni anladın mı çocuğum? Sen eşcinsel olayım derken anneni düşündün mü? Sen beni hayatın boyunca hiç umursadın mı? Ben senin umurunda olsam bunları yaşatır mıydın bana?

Bir de yazmış: *Biliyorum bu mektubu okuyunca çok üzüleceksiniz, özellikle sen annecim ama niye üzüleceksiniz aslında onu anlamıyorum.*

Niye üzüleceğimizi anlamıyormuş! Anlamazsın tabii! Anlasan gey olur muydun?

Of!

Özellikle sen annecim... Annecim demiş bana... Çocuğum benim!

Bizi bir ömür hiç üzmediydin oğlum sen! Hiç! Keşke tembellik yapsaydın. Okullarını su gibi bitirmeseydin keşke. Keşke başka sorunlar çıkarsaydın herkesin çocuğu gibi! Kavga etseydin, içkici olsaydın... Ama sen hiç üzmedin bizi!

Hepsini biriktirip böyle mi üzecektin?

Başım kazan gibi... Uykum var... Uykum... Uyumak ne güzel!

*

Handan kahvaltıdan sonra annesi ve babasına gitmek istedikleri bir yer olup olmadığını sordu. Emel seçenekleri bilmek istedi.

Kuşadası?Uzak! Karaburun? Sonra! Bugün çok sıcak! Ayvalık? Sıcak kızım bizde tansiyon var!

Handan annesinin Bostanlı Pazarı’ndaki halini hatırladı. Sıcak mıcak dinlememiş, o kalabalıkta tezgâhları tek tek dolaşmıştı. Bunu hatırlatıp bir tartışma başlatmak da istemiyordu. “Peki sen söyle annecim. Sıkıldım diyorsun ama gezmek istemiyorsun. Ne yapmak istersin bugün?”

“Sıkılıyor insan tabii. Dışarı çıksan hava sıcak, evde dursan akranın yok. Sen de gidiyorsun. Biz böyle bir Köroğlu bir Ayvaz...”

Tahsin gülerek araya girdi. “Halbuki Amasra’da öyle değiliz!”

Emel hemen savunmaya geçti. “Tamam... Orda da Handan yok ama komşularımız var canım! Akrabalarımız var! Burasıyla aynı mı? Geldiğimizde bir tanıştık o kadar... Sonra ne Aysel Hanım ne Rafet Hanım, ara ki bulasın!” Handan’a döndü. “Hani arayacaktın sen, soracaktın Uğur Bey’e? İyileşmemiş mi hâlâ Aysel Hanım?”

Handan gülümseyerek çantasına yöneldi. Uğur Bey’i arayıp ev telefonu numarasını aldı ve annesine verdi. “Ben arayayım mı?”

Emel başını arkaya attı. “Yok yok, ben ararım. Müsaitse çağırırım. Şöyle otururuz öğleden sonra iki laf ederiz. Sen ne yapacaksın? Denize mi gideceksin?”

“Bilmem, daha karar vermedim. Çıkayım da. Belki Mecnun’un seraya giderim, belki Rafet ablanın oraya.”

“Aysel gelirse ararım ben seni. Rafet’in otele gidersen söyle müsaitse o da gelsin. Hep otelde olur mu canım? Ona da yazık...”

*

Maral henüz gelen bir çiftin kaydını yaptıktan sonra oturdu ve yine düşüncelere daldı. Son günlerde kendini çok kötü ve yalnız hissediyordu.

Levent'le yaşadıkları kendini hakarete uğramış gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu erkek milleti neden hep böyle? O gece dans ederken söyledikleri... Durdum durdum, turnayı gözünden vurdum diyerek yalan atmıştı işte!

Ve ben de bunu evlenme teklifi sandım! Ama o yazdığı şiir?

Gözlerinde son bulan gecedir yalnızlığım...

Hepsi sevişene kadar... Evliymiş zaten!

Neyse zaten ben de ona yanıp bitmiyordum. Yannisim var benim!

O da hiç ilgilenmiyor benimle... Dün de gelmedi.

Derdimi anlatacak kimse de yok. Ece kendi dünyasında neymiş yolculuğu iyi geçmişmiş... Bir derdimi anlatıyorum değil mi? Kendini koyma ortaya bi dur!

İlle de dikkati kendine çevirecek, hayret ama! Aramıyorum işte! N'aparsan yap!

Yannis de bugün gelir herhalde!

Allah'ım ya lütfen... Sana yalvarıyorum Yannis'i bana yolla! Onu öyle çok seviyorum ki... Kimse onu benim kadar sevemez.

Bunu neden göremiyor anlamıyorum ki! Bir kerecik yemeğe çıksak, biraz sohbet etsek o da anlayacak bu gerçeği...

Keşke şiir yazabilseydim. Keşke ben de duygularımı kâğıda dökebilseydim... Belki o zaman anlardı sevgimin değerini.

Bir anlasa, evlensek, çocuklarımız olur... Ne güzel bir hayatımız olur. Bu otelde de büyük değişiklikler yaparım. Yemek salonundan deniz tarafına çıkılması çok mantıklı değil ama lobiden geçip dışarı servis de zor olur. Denizin kenarına şöyle küçük, üstü kapalı bir yer yapılırsa aslında...

*

Ece salondan gelen seslerle gözünü açıp gerindi. Çok güzel uyumuşum diye düşündü.

Mecnun'un odasında yatmıştı. Salondaki kanepede uyurum diye ısrar etse de genç adam prensiplerime ters diyerek gülmüş ve bu teklifi kabul etmemişti. Bekle sen, ben iki dakikada çarşafı değiştirim, gece tuvalete kalkarsan ışığı yak, rahatsız olmam ben, hadi iyi geceler...

Kızarmış ekmeğin kokusunu alınca kalkıp hemen giyindi ve salona geçince harika bir kahvaltı sofrasıyla karşılaştı.

Elindeki yeşillik tabağını masaya yerleştirmeye çalışan Mecnun gülümseyerek, "Günaydın! Dinlenebildin mi?" diye sordu.

Ece banyoya geçerken, "Deliksiz uyumuşum..." diye cevap verdi. "Hmmm nefis görünüyor her şey," diyerek yerine otururken telefonunun saatine göz attı. "Aaaa on bir... Ne çok uyumuşum. Benim yüzümden sen de çok uyudun sanırım."

Mecnun tereyağı ve reçel sürdüğü kızarmış ekmeği çiğnerken kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Altıdan beri çalışıyordum ben."

"Zaten ikide yattık, dört saat mi uyudun sen?"

Mecnun başını salladı. "Evet."

"Az değil mi?"

Adam gülerken omzunu silkti. "Bilmem, bana yetiyor genellikle. Gün içinde yorulursam bazen bir saat falan daha uyurum. Üst üste yedi-sekiz saat uyumam hiç ben."

"Hiç mi? Hasta olunca?"

Adam bir süre düşündü. "Bilmem. Öyle pek hasta olmam ben."

Ece güldü. "Yani hastalık derken başın falan ağrıyınca, grip mrip olunca demek istedim."

"Çok nadir... Şimdiye kadar birkaç kere başım ağrır gibi oldu. Başım falan ağrımaz benim, niye ağrısın?"

"Mecnun sen cidden bir tuhafısın. Herkesin başı ağrır."

Adam gülererek cevap verdi. “Öyle diyorsan...” Biraz düşündü. “Anormal bir durum diyorsun yani? Doktora gideyim mi başım ağrımıyor diye?”

Ece bunun üzerine kakhaha attı.

Kahvaltı bitince seraya çıktılar ve çay içerek sohbete devam ettiler. Ece biraz İstanbul’dan bahsetti. Foça’ya gelme kararını nasıl aldığını, ailesiyle tartışmasını ve yolculuğunu - onu ne kadar çok düşündüğünü ve para ihtiyacını atlayarak - anlattı. Mecnun arada sorular sordu.

Bu sırada Handan geldi, Ece’yi görünce şaşırıldı. Mecnun onu, “Hopppsiii,” diye selamlayınca, adamın mutluluğunu hissetti.

Üçü biraz sohbet ettikten sonra Ece, “Benim otele gidip Maral’ı görmem lazım,” dedi.

Handan hemen atıldı. “Beraber gidelim, ben de Rafet ablayı bir göreyim, kaç gündür görmedim, özledim.”

Mecnun gülererek sordu: “Rafet ablayı mı özledin?”

“Mecnuuun!”

“Tamam tamam gidin hadi, Gürkan gelecek şimdi, ben seradayım işim çok bugün.”

Ece çantasını almaya eve girdiğinde, “Ben Ece’yi bırakıp dönerim, seninle konuşacaklarım var, randevu alıyorum ona göre... Kaç gündür konuşamadık bir türlü,” dedi Handan.

Mecnun gülümsedi. “Ben burdayım Asi Kontes! Gel konuşalım. Hem sen de bugün biraz Zel ve Gü ile ilgilen bakalım. Özlemedin mi?”

Handan kendini suçlu hissederek başını salladı. “Doğru söylüyorsun.”

*

Aysel ısrarla çalan zil susmayınca mecburen kalktı. Tahmin ettiği gibi Nurcan gelmişti. Salona geçerlerken söylenmeye başladı arkadaşı. “Ayol bu ne uykusu hâlâ? Öğlen oldu nerdeyse!”

Aysel omzunu silkerek oturdu. “Olsun, öğlen olsun. Akşam olsun. Yarın olsun. Öbür gün olsun aman!”

Nurcan arkadaşına şöyle bir baktı. “Ne bu halin?” diyerek eliyle geceliğini gösterdi.

“Ne var halimde?” dedi Aysel gülererek.

“Sen sabah kalkar bir güzel giyinir, öğlen olmadan yemeğini pişirirdin. Ya sen bana kahvaltıya gelirdin ya ben sana... Sen hayat doluydun! Şu haline bak şimdi... Sanki...”

“Sanki ne?”

“Ölmüşsün de mezara koyan yok!”

Aysel başını sallarken gözlerinin dolduğunu hissetti. “Hah! Bak son günlerde duyduğum en doğru söz bu!”

Bir süre hiç konuşmadılar. Nurcan bu sessizliğe içerliyordu. Kaç gündür düşünmekten bıkmıştı. Yine susuyor bak! Taylan’la tartışmış... Külâhıma anlat onu sen benim! Bu durum olsa olsa Bahri’yle alakalı... İnatla anlatmıyor. Ama niye? Niye? Ben onu hep yakın bildim her bir derdimi anlattım.

Nurcan duvara dalıp gitmiş arkadaşına dikkatle baktı. Zayıflamıştı son günlerde... Avurtları çökmüştü. Odaya göz gezdirdi. Her şey toz içindeydi. Kadın kendini fena salmıştı. Üzüntü duydu birden ve şefkatli bir sesle konuştu. “Aysel lütfen böyle yapma. Gerçekten üzülyorum bak... Hadi n’olur, ne olduğunu anlat bana.”

Kadın cansız bir sesle cevap verdi. “Anlattım ya Nurcan.”

Aaaa bu kadarı fazlaydı artık! Rıza’nın derdi yetmiyor gibi bir de bu konuyu kafasında evirip çevirmekten bıkmıştı Nurcan. Artık katlanmayacaktı bu duruma. “Hayır anlatmadın! Bana hep yalan söylüyorsun Aysel ve bu beni çok üzüyor! Çünkü ben zaten durumu biliyorum!”

Aysel kafasına balyoz yemiş gibi hissetti. Bir süre boş gözlerle baktı arkadaşına. Hızla düşündü. Tabii benim avanak oğlum, Mecnun bilirmiş de, bu onunla mezara gidermiş de... Gör işte! Ne diyeceğini bilemedi ve zar zor konuşarak sordu: “Neyi biliyorsun Nurcan?”

“Bahri’yi...”

Aysel afalladı. Bahri mi? Taylan? Ne diyor bu! Zihninde bir sıralama yapıp ne olduğunu anlayana kadar birkaç dakika düşündü. Arkadaşı dikkatle bakıyordu yüzüne. Bir an kafasında dolanan düşünceler o kadar ağırlaştı ki içinden çılglık atmak geldi ama kendine hâkim oldu. Doğal görünmek için gülümsemeye çalışarak sordu: “Bahri mi? Bahri kim?”

Nurcan yüzünü buruşturdu. “Bahri, hani şu benden sakladığın lisedeki yavuklun... Hani Almanya’ya giden...”

“Haaa o mu? Bahri... Ben onu saklamadım ki... Söylemeyi unutmuşumdur Nurcan. Kaç yıl önceki dava, sen nerden duydun?”

Nurcan baştan alıp ona her şeyi bir bir anlattı. “Bunlar önemli değil Aysel, ben sadece beni bir dost olarak görmemene, samimi olmama kırıldım, o kadar.”

Aysel onu ikna etmeye çalıştı. Sacide ve Bihter yılda sadece bir-iki kez gördüğü eski arkadaşlarıydı. Böyle bir şey duyup kırılması çok saçmaydı. İç geçirerek konuştu. “Tabii ki en yakın arkadaşım sensin. Sen nasıl olur da kendini onlarla kıyaslarsın?”

Nurcan düşündü. İlk cümle gururunu okşamıştı. Gerçek buydu elbette ama soruyu düşününce kafası karıştı ve düşüncelerini açıkladı. “Bunu biliyorum ama kendini benim yerime koy bakalım. Sen olsan ne düşünürdün? Başkalarının bildiğini sen bilmeseydin kırılmaz mıydın?”

“Kırılırdım tabii haklısın ama...”

“Peki niye sakladın benden? Lütfen açıkça söyle bana.”

Aysel bir sebep düşünmeye çalıştı ama kafası kazan gibiydi. Dahası Taylan’ın mektubunda *yalançı ve riyakâr oldum* dediğini hatırlayıp bir an için oğluyla aynı duyguları hissetti.

Arkadaşının gözündeki değerini kaybetmeyi hiç istemiyordu. Ama olan olmuştu artık. O anda gerçeği söylemek en kolay gibi göründü gözüne. Kısık bir sesle yavaş yavaş konuştu. “Çünkü senin gözünde değerli olmak istedim. Zengin bir koca bulup okuma hayallerini ve sevdiği adamı terk eden birini değerli bulur muydun?”

Nurcan böyle bir açıklama beklemiyordu. Önce şaşırdı, sonra bu açıklama ona makul geldi. Sonuçta herkes herkes için değerli olmaya çalışmıyor muydu? Kendisi kocasından değer göremediği için üzülüyor muydu?

Başkasının gözünde değerli olmak için yalan söylemek yanlış olsa da kendisi de yalan atmıyor muydu? Daha dün gece Sevim’e gidip geçmiş olsun dememiş miydi? Hastalığına üzülmediğini söylememiş miydi? Oysa hiç üzülmemişti! Sonuçların iyi çıkmasına ne kadar sevindim bilemezsin demişti bir de! Umurundaydı sanki onun sonuçları! Yalan atmıştı işte! Niye? Rıza yüzüne gülsün diye! Hepimiz yalan atıyoruz mecburen. Atmasak insanlarla geçinemeyiz ki...

Başını öne doğru eğerek anlayışlı bir sesle konuştu. Uzun suskunluğunu arkadaşının yanlış anlamasını istemiyordu. “Neden yalan attığını anlayabiliyorum inan ki... Ama sen gerçeği söylesen de ben seni değerli bulurdum. Hayat bu Aysel, boşuna mı demişler? Beşer şaşar...”

*

Rafet, Handan ve Ece’yi beraber görünce şaşırdı. Ece hal hatır sorduktan sonra Maral’ın yanına geçti. Otel biraz kalabalıktı.

Rafet temizlik işlerinde oluşan bir aksaklıkla ilgili telefonla konuşurken, Handan da Yannis’i görebilmek umuduyla etrafa bakınıyordu. Telefon görüşmesi bitince Handan ona annesinin davetini ilettiler.

Rafet şöyle bir düşündü. “Bilmem! O zamana bakarız, sen gel biraz benimle bakalım,” diyerek onu kolundan tutup yemek salonuna sürükledi. “Nasılsın, ne yapıyorsun, öyle ayakta iki dakika konuşup kaçamazsın, hazır Atlas da odada oyun oynarken sohbet edelim biraz...”

Handan kadını gülererek takip etti ve تنها bir köşeye oturdular.

Rafet merak ettiği ne varsa sordu. Ece neden gelmiş? Niye Mecnun’un yanına gelmiş, aralarında ne var? Maral’ın kaç gündür yüzünden düşen bin parça, acaba Mecnun ve Ece ile ilgisi var mı?

Handan gülerek onun sözünü kesti. “Rafet ablacım ben de bir şey bilmiyorum. Mecnun’la öyle baş başa konuşamadık kaç gündür.”

“Hıı öyle mi?”

“Öyle.”

“Yani sana Ece’den bahsetmedi mi? Maral’dan falan?”

“Mecnun’u bilmiyor musun? Sen sormadan söyler mi?”

Rafet kaşını kaldırdı. “Aman! Ben sorsam da söylemez, deli şey! Yine ya sana ya da Yannis’e söyler. Kimse bana bir şey anlatmıyor.”

Handan gülümsedi. “Belki ortada bir şey yoktur.”

Rafet şöyle bir düşündü ve başını salladı. “Bak doğru dedin şimdi. Ben seni epeydir görmeyince... E Mecnun da uğramadı. Burda da Maral bir tuhaf. Ne olup bitti bilemedim.”

“Yoktur bir şey yoktur. Yannis buralarda mı?”

Rafet muzip bir şekilde gülümsedi. “Niye sordun?”

“Öyle... Buraya gelince aklıma geldi.”

“Yalancı!” Handan’ı taklit ederek devam etti. “Aklına gelmişmiş. Mutfakta. Sen burda otur da ben onu yollayayım, o da sabah senin dün uğrayıp uğramadığını sormuştu.”

*

Maral Ece’yi gördüğüne çok şaşırılmıştı. Nasıl geldiğini öğrenince daha da şaşırıldı. Ece ihtiyatlıydı. Mecnun’la ilgili duygularını açık etmeden sadece onun kendisine iş ayarlayacağını söylemekle yetindi. Evet dün gece onda kalmıştı...

Maral bu noktayı anlayamadı. Neden ona gitmişti? Hem Mecnun ne tür bir iş ayarlayabilirdi ki ona? Serada mı çalışacaktı? Biraz düşündükten sonra sordu: “Ece sen burda, hemen iki günde âşık mı oldun yoksa Mecnun’a?”

“Yok canım. Nerden çıkardın?”

“Ne bileyim, onunla çok ilgilendin burdayken, ilginç adam falan gibi laflar ettin de... Sen ne anlarsın seradan bahçeden kızım yaaa?” Arkadaşını kesin bir dille uyararak bitirdi eleştirisini. “Aman dikkatli ol.”

“Niçin dikkatli olayım?”

“Âşık maşık olmal!” Kaşlarını kaldırarak durumu açıkladı. “Biliyorsun o bana âşık... Yani benim için fark etmez ama sen acı çekersin. Zaten onda ne bulduğunu da hâlâ anlamadım ya!”

Ece bu konuyu kapamak istiyordu. “Boş ver şimdi bunu. Sen neler yaptın?”

O sırada onların bulunduğu tarafa bakmaksızın yemek salonuna giren Yannis’in arkasından bakan Maral omzunu silkti. “Ayyy ne yapayım, çalışıyorum işte! Hep aynı. Geçen bir şiir etkinliği vardı.”

“Yaaa! Güzel miydi?”

“Güzeldi güzeldi... Birkaç şair âşık oldu bana,” dedi gülerek ve anlatmaya başladı. Levent’le geçirdiği gece hariç her şeyden bahsetti.

*

Handan sevinçli bir şaşkınlık içerisinde Yannis’in verdiği hediyeği inceliyordu. Adam gülümseyerek ona bakarken resimdeki bir noktayı işaret etti. “Bak bak bak, şu mavi gülleri gördün mü?”

Yannis başını öne eğerek, “Evet, dünden beri resme baka baka ezberledim,” dedi.

Handan iç geçirdi. “Yannis nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama inan bana bu şimdiye kadar aldığım en anlamlı hediye. Hem çok anlam yüklü benim için hem de çok neşeli.”

Yannis mahcup bir tavırla gülümserken, “Beğenmene sevindim,” dedi.

Handan ayağa kalkıp, “Ben seraya gideceğim şimdi,” dedi ve adam ayağa kalkarken sözlerini sürdürdü. “Seni de işinden ettim. Görüşürüz sonra...” Resme bir kez daha baktı. “Demek ressam henüz dokuz-on yaşında bir kız!”

*

Aysel duş alıp giyinirken Nurcan ona hafif bir kahvaltı hazırlamıştı. Mutfakta başlayan sohbet salonda devam ediyordu.

Kadın eski haline dönmüş gibiydi. Nurcan da aklına takılan her şeyi sormaya kararlıydı. Kaç gündür kendi kendine konuşmaktan yorgun düşmüştü ve her şeyi öğrenmek elbette ki en doğal hakkıydı. “Peki anladım. Gençlik aşkı, şu bu... Herkesin olur. Neden hâlâ hayatını takip ediyorsun, niye hâlâ bilgi alıyorsun?”

Aysel omzunu silkti. “Merak.”

Nurcan bu açıklamadan ikna olmadı. “Merak ediyorsan hâlâ ilgin var demektir ama bu saçma biraz.”

“Neden saçma olsun?”

“Çünkü ikiniz de başkalarıyla evlenmişsiniz, oluğa çocuğa karışmışsınız...” Bir cevap alamayınca sordu: “Yoksa hâlâ seviyor musun kız onu?”

Aysel güldü. “Aman Nurcan, aradan geçmiş otuz küsur yıl... Sevgi mi kalır Allah aşkına! Ben sadece... Bazen çok aklıma gelir. Niye gelir bilmem... Ne yapar ne eder, bilsem rahatlarım sanki... Bilmiyorum.” Düşünceli bir şekilde tekrarladı. “Neden merak ettiğimi bilmiyorum.”

Nurcan tahminini dile getirdi. “İki nedenden. Birincisi ona haksızlık yapmışsın, ikincisi ise senden daha mutlu mu diye merak ediyorsun çünkü alınma ama sen hep başkalarıyla kendini kıyaslıyorsun Aysel.”

Aysel bu cümleyi duyunca şaşırıldı. O kadar da haksızlık yapmamıştı! O da onu unutmuştu işte! Karısı vardı, çocukları vardı. Benden daha mutlu olsun veya olmasın, bana ne! O zaman niye merak ediyordu? Merakla sordu: “Niye öyle dedin ki?”

Nurcan güldü. “Başka ne sebep olabilir ki? Adama haksızlık yapmışsın. Geçen televizyonda dinledim. İnsan hep kendini suçlarmış. Hep haksızlık yaptığı insanlar aklına gelip dururmuş çünkü kendini affedene kadar rahat etmezmiş.”

Arkadaşı sessiz kalınca devam etti.

“Bir de şey diyordu o programda... Aslında başkalarında çok kızdığımız şeyler, kendimizde de olan şeylermiş.”

Aysel bu teoriyi hızla kafasında evirip çevirdi. Ne yani? Şimdi ben Taylan’ın eşcinsel olmasına çok kızıyorum, ben de mi öyleyim? Sonucu yüksek sesle bildirdi arkadaşına. “Çok saçma!”

O sırada telefon çaldı. Arayan Emel’di. Ne zamandır görüşemedik! Bir akşam yemeğinde beraber olmayı çok istedim ama rahatsızlanmışsınız. / Öyle oldu, üzerinize afiyet. / Çok geçmiş olsun! / Teşekkür ederim. / Hadi bugün akşamüzeri çaya gelin biraz oturalım!

Nurcan telefonla konuşan arkadaşını izliyordu. İşte tamamen normale döndü. Bildim ben canım! Bahri meselesine takıldı. Dert etti. İyice büyüttü içinde! Bak işte, bana açılınca kurtuldu! Ne dert kaldı ne keder! E ama ben de insan psikolojisinden anlıyorum. O kadar program izliyorum, olacak o kadar...

*

Uğur uzun bir sohbetin ardından Ekrem’i henüz uğurlamıştı. Özlemişim Ekrem’le konuşmayı diye geçirdi aklından.

Aslında Meriç hakkında konuşabildiği tek insanın Ekrem olduğunu fark etti düşündükçe. Önceki gün ve bu sabah, iki kez telefon etmişti Meriç’e. Sesinin nasıl çıkacağından emin olmadığı için her iki seferde de yürüyerek تنها bir yere gitmiş, sonra telefon açmıştı. Ama telefonu kapalıydı, sesli mesaj da bırakmak istememişti.

Biraz önce Ekrem'in söylediği aklına yatmıştı. Mesaj atacaktı. Tabii ya, en mantıklısı ve en sağlamı buydu. Belki mektup eline geçmemişti? Belki arayan numarayla ilgilenmeyecekti?

İçeri girip gözlerden uzak bir köşeye geçti. *Figen Genç*'in söylediği *Nazende Sevgilim* parçasını dinleyerek düşündü bir süre: *Değdi saçlarıma babar kâileği... Nazende sevgili yâdîma düştün...*

Şarkı bitince gözlüğünü taktı ve mesajını yazdı: Mektubum eline geçmedi mi? Seni görmek istiyorum. Bana bir yer ve zaman söyle. Beni affetmeni talep etmiyorum Meriç. Özür dilememe izin ver. Lütfen.

*

Handan seraya giderken çok dalgındı. Yannis ressamımızın adı Zeynep dediğinde, hem ürpermiş hem de tuhaf bir taşma hissetmişti içinde.

Zeynep...

Güneş'le gelecekte bahsederken, hayal kurarken, konu çocuğa geldi mi yüzünde hep aynı ifade oluşurdu arkadaşının. Kaşlarını kaldırarak gülümserken dudakları incecik olur ve "Kızım olursa adı kesinlikle Zeynep olacak," derdi.

Bu cümleyi aynı yüz ifadesiyle onun ağzından belki yüz kez duymuştu. Rastlantının tuhaflığını düşünerek seraya vardığında, gelirken yola hiç dikkatini vermediğini fark ederek kendisine kızdı.

İçeri girdiğinde, biraz uzakta Gürkan'la çalışan Mecnun geliyor sen otur diye işaret etti ve o da taburelerden birine oturup çalan parçayı dinlemeye başladı: *Abel - Onderweg*.

Şarkı çok hüznü geldi birden. Oturduğu yerden kalkıp, etrafı incelemeye başladı. Mecnun'a işaret edip arka tarafa geçti ve biraz atları sevdi. Faytona bakıp gülümsedi.

O sırada yırtık tişörtü ve klimalı ayakkabılarıyla Mecnun'un geldiğini görünce birden gülme krizine girdi.

Mecnun onu izlerken eliyle kafasını işaret ederek gülümsedi. "Kontes? Bağlantılar mı gevşedi?"

Handan gülmesi geçince cevap verdi. "Sanırım."

"Gel ön tarafa geçelim, kahve yapayım sana."

Handan faytona çıkıp oturdu. "Boş ver şimdi kahveyi, gel şurda biraz konuşalım."

Mecnun karşısına otururken gülümsedi. "Anlat bakalım, kim zıpladı senin tahtalarda? Belli ki taze taze zıplamış biri."

Handan önce Yannis'in hediyesinden, sonra da Güneş'in kızının adına dair hayalinden bahsetti.

Mecnun kaşlarını kaldırdı. "Hmmm... İlginç... Tabii sen bunu duyunca ağlamadın, değil mi?"

"İh."

Mecnun gülerek, "Sonra da gelip benim ayakkabılarıma güldün. Çok ayıp... Cık cık cık... Gözyaşıyla gülücüğün kutsal kardeşliği," dedi.

Handan başını salladı ve bir süre sessizlik olunca derin bir iç çekerek söze girdi. "Şimdi seninle birtakım meseleleri ciddi ciddi konuşmamız lazım Mecnun çünkü birtakım şeyler beni çok rahatsız ediyor artık."

Adam meraklandı. "Mesela?"

Handan atları gösterdi. "Mesela şu atlar ve fayton masrafı... Benden aldığın komik para... Dışarda bir yere gidiyoruz hep sen hesap ödüyorsun, annemlerle yediğimiz yemeği bile sen verdin. Mecnun bu para meselesini bi halledelim diyorum ben. Sen de sığağın altında bütün gün çalışıyorsun, çeşmeden akıyor herhalde."

"Ama benim..."

"Sözümü kesme! Ben teklifimi sunayım, sonra sen konuş." Mecnun başını öne doğru eğince konuşmaya devam etti. "Cömert bir insansın bundan hiç kuşku yok ama benim de böyle içim rahat etmiyor. Şimdi bana otur bu atların aylık, gerçek maliyetini çıkar ve bir yere gidince de arada benim ödememe izin ver lütfen."

Mecnun sordu: "Bu kadar mı?"

Handan başını yukarı kaldırdı. "Şu evin. Yani tamam senin evin... Bana kırılma sakın karışıyorum diye ama odanın birini kapamışsın, diğer eşyalar biraz eski... Ben kimsenin evine

eşyasına karışmam ama yani sen de istersen, şöyle söyleyeyim, benim biraz birikmiş param var, boya badana hallederiz yani...” Onun kırılıp küsecek bir insan olmadığını biliyordu ama yine de yardım etme isteğinin insana verdiği ağırlıktan kurtulamıyor ve çok dikkatli konuşmaya çalışıyordu. “Hani sen uğraşmak istemezsen diye diyorum, ben o odada duran koltukları falan elden geçirtirim. Boşalınca da oraya bir yatak falan koyarsın diye düşündüm. Yani birkaç eşya alıp evi çok güzel bir hale getirebiliriz.” Gülümsedi. “Evin içine girince şöyle ferahlamak istemez misin?”

Mecnun da gülümsedi. “Bilmem. Hiç düşünmedim... Ben böyle de ferahım be Kontes.” Genç kadın bir şey demeyince sordu: “Bitti mi?”

“Para ve ev konusu ne zamandır aklımdaydı, fırsatını bulup da söyleyemedim sana. Bir de o gün mezarlıkta, konuşmamız yarım kaldı. Gerisini merak ettim. Annenle baban vefat edince n’oldu? Deden, anneannen cenazeye geldiler mi? Şu anda onlarla görüşüyor musun?”

“Şu mesele, anlatayım hemen... İlginç bir mesele o... Annemle babam ölünce, yani öldükleri gün, benim aklıma bile gelmedi. Zor bir gündü benim için, pek kendimde değildim. Annemin samimi bir arkadaşı var, telefon defterinden bulmuş numarayı, o haber vermiş, sonradan öğrendim.”

Handan merakla sordu: “Geldiler mi?”

Mecnun başını arkaya attı. “Dedem, annem ölmeden yedi-sekiz ay önce hastalanmıştı, böbreklerinden... Anneannemin anlattığına göre öleceğini düşünüyormuş. Durmadan ben ölünce vicdan azabını görecekti o falan diyormuş annem için. Pat diye annem ölünce şoka girmişler haliyle. Büyük yemin ettiği için de cenazeye gelmemiş. Kimsenin gelmesine de izin vermemiş.”

“Sonra?”

“Annem öldükten bir sene kadar sonra durumu ağırlaşmış. Anladığım kadarıyla, baktı mezara doğru patinaj yapıyor, günah değerlendirmesi oldukça değişmiş. İşte ben o yetimin, öksüzün hakkını vermezsem gözüm açık gider muhabbetine başlamış.” Gülümsedi. “Öksüz ve yetim ben oluyorum burda.”

Handan araya girdi. “Seni görmeye mi geldi?”

“Yok. Ne geldi ne de beni çağırdılar. Vasiyetten annemi çıkarmışmış. Sonra bir avukatla tekrar hazırlamış işte, beni falan dahil etmiş. Dayım biraz paragöz olduğu için anneanneme sıkı sıkı tembihlemiş sen hayattayken bu işi hallet falan diye. Zaten sağlığında dayıma kızlarına verdiği için çok daha fazlasını vermiş. Yani çok fazlası derken yanlış anlama, iki yüz dükkândan falan bahsediyoruz.”

“Gerçekten fazlamış. Eeee sonra n’oldu?”

“Sonra dedem ölmüş, benim buraya kadar olan hiçbir şeyden haberim yok. O öldükten iki ay kadar sonra beni çağırdılar. Miras paylaşımı var diye.”

“Eeee gidince n’oldu?”

Mecnun güldü. “Gitmedim ki!”

Handan hayretle güldü. “Eeee?”

“Üç-dört kere aradı anneannem, ben gitmeyince o geldi dayımla. Durumu anlattı, böyle böyle... İşte şu kadar tarla var satılacak. Şu kadar dükkân ev var bölüşülecek, bir sürü laf salatası... Bana ne dedim yaaa... N’aparsanız yapın. Annem ölmüş gitmiş, dedem yüzünden bütün bir ömür gülememiş kadın. Ben o adamın malına atlayacağım sanki.”

“Reddi miras mı?”

Mecnun güldü. “Reddetmek istedim ama anneannem o kadar inanıyor ki kocasının dediği olmazsa cehennemde çatır çatır yanacaklarına... Dayım da öyle bekliyor, tam çakal...” Dayısının konuşmasını taklit etti. “Dayıcım bak, ölüm hak miras helal... Bak ama bizi de zora sokuyorsun. Turizm yatırımı varmış da tarlalar satılmazsa çok büyük zarar edecekmiş. Evet demezsem ortaklığın giderilmesi davası açacakmış. O zaman da malları mahkeme satınca ucuza mı ne gidiyormuş. Görersen sanki iki yüz dükkânı, bilmem kaç evi yok. Yalvarışını bir görseydin... Anneannemi ikna etmek için çok uğraşmış ben mirası istemeyince kabul etsin diye...”

Handan sabırlandı. “Sonra?”

“Anneannem yalvarmaya başlayınca bu durum hoşuma gitmedi. O kadar inanıyor ki kadın, eğer ben o malı mülkü alırsam, tüm günahlarından arınacaklarına. Bana miras verip vicdan temizliği yaptılar aslında, en azından dedemin amacı buydu. Ama işte, sebep ne olursa olsun koskoca kadının karşımda yalvarışını görmekten hoşlanmadım. Tamam dedim, gittim Konya’ya, mallar paylaşıldı, birkaç ay içinde dayımın istediği gibi tarlalarla bana düşen birkaç dükkân da satıldı falan, parası hesabıma geldi.”

Handan doğrudan sordu: “Ne kadar düştü payına?”

Mecnun şöyle bir düşündü. “Ankara’da iki, İstanbul’da iki daire, Konya’da bir villa... Hesabımda da üç-dört milyon lira falan var herhalde.”

Handan sesini kontrol edemedi. “Ne?”

Mecnun, “Ayıp ediyorsun ama Kontes, böyle yapma!” dedi kaşlarını kaldırarak. “Zengin bir adama benzemiyor muyum yoksa?” Kahkaha attı.

Handan henüz öğrendiği bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, adam ayağını faytondan dışarı çıkarıp kaldırarak ayakkabısını gösterince, gülme krizine girdi. Gülmesi hafifleyince, “Mecnun sana bir şey soracağım ama ciddi cevap ver çünkü ben ciddi soruyorum bu soruyu,” dedi.

Adam başıyla onaylayarak, “Tamam,” dedi.

“Sen deli misin hakikaten? O kadar zengin olmuşsun! Şu evine bak, şu arabana bak, şu giydiğin ayakkabıya bak! Sana maddi yardımda bulunmak için ezilip büzülüyordum ben yaaa! Oğlum sen deli misin?”

Mecnun gülümseyerek cevap verdi. “Kontes sen de bazen yanlış konuşuyorsun ha!”

“Yanlış ne dedim ben şimdi?”

“Zengin olmuşsun dedin bana.”

“E olmuşsun işte!”

“Hayır ben zaten zengindim. Ben hep zenginim... Paralı olmak ve zengin olmak farklı şeylerdir.”

Handan başını eğdi. “Haklısın, bunu ben de hep söylerim ama paraya gıcığı var gibi de yaşamam.”

“Ben de öyle yaşamıyorum ki.”

“Nasıl öyle yaşamıyorsun? Arabana bak ya! Dökülüyor... Başkası olsa hemen altına son model bir jip alır. Tamam bu görgüsüzlük ama yani, mesela jip olmasa da neden daha rahat edeceğin bir araba almıyorsun ki?”

Mecnun omzunu silkti. “İhtiyacım yok da ondan... Bu araba işimi görüyor. Bozulursa falan alırım.”

Handan adamın açıklamasına gülerken faytondan indi ve başını iki yana sallayarak seraya doğru yürüdü.

Arkasından giden Mecnun açıklamasını sürdürüyordu. “Benim araba çok güzel ya... Dökülmüyor. Sen pis falan diye ondan hoşlanmadın ama bak...”

*

Nurcan, Aysel’le beraber Handan’ın annesine oturmaya gittiğine çok memnundu. Uzun zamandır bu kadar değişik bir gün geçirmemişti. Sevim’in hastalığı, migren krizleri, Aysel’in asık suratı...

Oh beee rengârenk çiçekler, mis gibi bahçe! Değişik konular, lezzetli poğaçalar, ohhh be dünya varmış!

Ne kadar konuşkan bir kadındı Emel. Ne kadar değişik şeyler anlattı. Merak ettim şu Amasra’yı, keşke gidebilsem. Aman nasıl gideceğim! Rıza götürmez ki!

Neyse ne güzel anlattı işte kadın... Görmüş kadar oldum. Aysel de kendine geldi sanki. Ayyy ne kadar çok güldük... Fıkra anlatıp anlatıp gülmüşlerdi bir ara.

Oysa biz Aysel’le duyduğumuz her fıkrayı birbirimize anlatırdık eskiden. Sahiden biz bunu niye bıraktık? Aman dünya telaşı işte, gülecek hal mi kalıyor insanda?

Rafet Hanım da gelseydi keşke. Neyse başka zaman inşallah!

Emel çayları tazeledi ve yerine otururken Nurcan'a sordu: "Sizin kızlarla aranız nasıl? Kız çocuk kolay derler ama anlattım işte! Bizim Handan başına buyruk biraz..."

Nurcan gülümsedi. "İyi iyi aram çok şükür. Evli olanla daha sık görüşüyoruz, yakın ya Çanakkale... Öbürü de işte yaz tatillerinde geliyor. Seminerleri bitsin Temmuz başında gelir."

Aysel bu çocuk muhabbetinden hoşlanmıyordu ama bu konudan kaçamayacağını da biliyordu. Zihnini dinledi: Neden eskisi gibi bahsedemiyorum ben oğlumdan?

Tabii ki eşcinsel olduğu için diye ikna etmek istedi kendini, fakat o anda kaçamayacağı kadar çıplak bir gerçekle karşılaştı: Çünkü sen Taylan'dan, evlilik konusu dışında zaten hiç bahsetmezsin ki!

Elini istemeden ağzına götürdü. Fark ettiği şeye çok şaşırılmıştı...

Ama başka neden bahseder ki bir anne çocuğu hakkında? Küçükken okulundan bahseder, büyüyünce de evlenip barklanmasından...

Öyle mi? Bak Emel'e, başına buyrukluğundan bahsediyor. Anneannesinden bahsediyor. Masallar yazarmış kadın torununa... Onun kızı da evli değil işte! Ama kadın bahsedecek bir şey buluyor!

Aysel zihninden geçen düşünceler eşliğinde konuşulanlara kulak misafiri olmaya çalışırken Emel'in söylediğini duydu. "Bizim Handan Mecnun'u çok seviyor. E biz de sevdi! Tahsin'le... Hem neşeli hem de komik çocuk. Bahçeyi de güzel yapmış. Nurcan Hanım, siz de alamadınız gözünüzü çiçeklerden."

Kadın kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Aaaa delidir melidir ama Mecnun'un bahçivanlığına kimse bir şey diyemez!"

Emel güldü. "Evet gerçekten deli biraz."

Tam o anda Aysel gürlledi. "Kim deli? Mecnun'a kim deli diyor?"

Adam hakkında bu lafı ilk kez Aysel'in ağzından duyan Emel şaşırırken, Nurcan afallayarak baktı arkadaşına. "Aysel ne diyorsun Allah aşkına? Hep deriz. Sen de dersin... Hatta en çok sen dersin..."

Ciddiyetle cevap verdi arkadaşısı. "Herkes yanlış konuşur Nurcan. Biraz ters diye ben öyle diyordum. Deli olur mu ayol? Çok akıllı Mecnun. Emel Hanım'ın dediği gibi, hem neşeli hem komik... Gülen insanların hepsine neden deli diyoruz bilmem!" Kaşlarını kaldırarak vurguladı. "Çok yanlış!"

*

Meriç Alaçatı'dan dönünce doğru annesinin evine gitti, birkaç gün de onunla kaldıktan sonra evine döndü. Sıcak bir akşamdı. Balkonda otururken aklına telefonunun kapalı olduğu geldi. Telefonu açar açmaz arka arkaya birçok mesaj geldi.

Mağazalardan, bankalardan gelen mesajları okumadan sildi. Arkadaşlarından gelen birkaç mesajı okudu. Yarın ararım diye düşündü ve tanımadığı bir numara görünce merak ederek mesajı açtı: Mektubum eline geçmedi mi? Seni görmek istiyorum. Bana bir yer ve zaman söyle. Beni affetmeni talep etmiyorum Meriç. Özür dilememe izin ver. Lütfen.

Tekrar tekrar okudu.

Numaram gerçekten varmış Uğur'da! Nereden buldu acaba?

Neyse... Nereden bulduysa buldu.

Denizin üzerine düşen ışıkları seyrederek bir saate yakın düşündü. Seni affetmemi talep etmiyorsun demek? Sadece özür dilemek istiyorsun? Ha bir de ne demişsin mektupta... Elini tutmak istiyorsun?

Şimdi buluşsak ne diyecek? Bilmediğim bir şey mi? Hayır! O zaman neden buluşayım? Ne konuşacağız? Sadece özür dilerim deyip gidecek mi?

Ya ben? Ben ne hissedeceğim? Acı mı? Mutluluk mu? Ya daha da zorlaşırsa benim için her şey? Ya onunla otururken baş ağrılarım başlarsa?

Beni o halde görürse ne olacak? Ne işe yarayacak bu? Hastalığımı kesinlikle bilmemeli. Öğrensin, herkes gibi birinden duysun öldüğümü... Salona geçti ve defterini açıp yazmaya başladı:

*Kırk yıl kadar geciktin sevgili... Meriç kendi kendine aktı... Bitti...
Yaşanmışlıklar konuşulur be Uğur!
Yaşayamadığından kelime yapmak zor sevgili... Yaşayamadığından gözyaşı yapar insan...
Yaşayamadığımız bir ömrü konuşmak için mi buluşacağız?
Seni bilmem... Ben o ömrü çok ağladım... Şimdi elimi tutsan ne olur, tutmasan ne olur?
Hatırla: Oyunun en güzel yerinde bırakmıştın hani...
Özür dileyince ne değişecek? İnan bana gerek yok...
Ben seni affettim... Ben babamı da affettim... Herkes gördüğü... Herkes bildiği kadar sevgili!
Sizin bilginiz beni çok kesti, çok yaraladı, çok acıttı ama affettim... O zaman çok yalvarmıştım ben size!
Çoğalın çoğalın çoğalın! Ne kadar azsınız! Lütfen çoğalın!
Babam duvar oldu, sen kilit...
Ortak bir korkunun çocuklarıydınız...
Ne yaparsam yapayım, anahtar olamadım ben o kilidin... Başaramadım... Benim aşkı, o kocaman aşkı, o çok güvendiğim aşk, ikimizi 'biz' yapmaya yetmedi işte!
Sizin bilginiz beni kesti...
Ama ben sizi çoktan affettim...
Ve sizin için değil, kendim için affettim...
Meriç aksın diye affettim...
Sen şimdi, yıllara sürülmüş bir siyahı temizlemek istersin düşündün... Bilmezsin ki ben, siyaha sürülen yıllarımı seyrediyorum, hem de gerçeğimden...
Buluşmayalım... Buluşmayalım... Sen Aşk'ın çünkü... Ola ki kırık olduğumu unuttur da bir daha kırılırım, bir daha dağılırım...
Acı çekmek için de sağlık lazım, bunu biliyor musun?
Beni sakla...
Beni hep sakladığın gibi sakla... Denizde sakla beni... Ben... Gelecek yaz yüzemeyeceğim...
Olsun... Olsun be Uğur...
Buluşmayalım...
Gözüm arkada değil... Hiç değil hem de...
Aşk Uğur'ladı beni nasılsa... En güzelinden...
Bitmemiş kırgınlıklarım, kızgınlıklarım kalırsa... Onları da toprak al, merak etme... Görüşmeyelim sevgili...
Ben... Bitmek üzereyim...*

Defteri kaparken gözyaşını elinin tersiyle sildi ve cep telefonunu alıp cevap yazdı: Buluşmaya gerek yok. Ben seni çoktan affettim.

*

Günü gözyaşıyla bitiren sadece Meriç değildi.
Maral, Yannis'in Handan'la yemek salonunda oturmasına, sonra da kadını arabaya kadar geçirmesine kızmıştı. Yatağa uzanınca bu kırgınlık yerini kızgınlığa, sonra da gözyaşına bıraktı. Sevmek ve sevilme istiyorum Allah'ım, çok şey mi istiyorum, lütfen bana yardım et! Lütfen!
Aysel aslında güzel bir gün geçirdiğini düşünüyordu. Kendimi her zamanki gibi hissettim bugün. Sanki bütün bunlar olmamış gibi... Sanki Taylan o mektubu yazmamış gibi... Günlerdir mezarlıkta yaşıyordum da ne değişti? Taylan hâlâ eşcinsel... Bahri... Nasıl da öğrenmiş... Neyse ki beni anladı, arkadaşım benim... Ama ben de yalancı olduğumu kabul ettim. Yalancı ve riyakâr, oğlum gibi... Ne farkım var benim oğlumdan?

Handan uzun süre uyuyamadı. Mecnun'un anlattıklarını düşünürken aslında hayret ettiği şeyin, adamın anlattıkları değil bizzat kendisi olduğunu fark etti bir kez daha. Mecnun nasıl bir insandı böyle? Yannis'ten başkası bilmiyormuş para durumunu. Bir de ben şimdi... Nasıl bir oluşu var bu adamın? Ayakkabılarını göstermesi aklına gelince güldü. Akşamüzeri otele Ece'yi almaya gideceği için ne kadar mutlu görünüyordu. Ece de tatlı kız... Bakalım ne olacak? Yannis... Ne şahane bir hediye bulmuş! Ne kadar ince düşünceli! Beni ne kadar mutlu etti... Son üç ayını düşündü. Hayatı ne kadar değişmişti! Güneş... Harika insanlarla tanıştım... Senin sayende! Hepsi senin sayende! Ama seni ne çok özleyorum be Güneş! Keşke sen de görebilseydin Yannis'in aldığı resmi... Zeynep diye bir kız yapmış biliyor musun? Gözyaşını elinin tersiyle silip uyumaya çalıştı.

Ece hem çok mutlu, hem de tedirgindi. Mecnun onu otelden almış, seraya getirmişti ama sonra yine işine devam etmişti. Akşam menemen yapmıştı. Yemekte bol bol konuşmuşlar ve gülmüşlerdi ama kalacak yer konusuna hiç değinmemişti Mecnun. Acaba doğrudan sorsam mı? Offf... Burada da nasıl bir düzen kuracağım şimdi? Acaba hata mı ettim böyle paldır küldür gelerek? Olmazsa ben de Maral gibi bir oda kiralarım. Birçok yaşlı insan kalıyormuş burada. Dur bakalım, Mecnun'la bir konuşayım da, o bana yardım eder. Handan da yeni, o pek kimseyi tanımıyordur. Rafet ablaya da sorsam mı acaba? Serada nasıl çalışacağım ben? Hiçbir şey bilmiyorum. Ne iş yapacağım? En iyisi yarın detaylı bir şekilde konuşmak...